

Arrest

nr. 205 267 van 13 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN CRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. VAN CRAEYNEST, in opvolging van advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 augustus 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Zij actualiseert deze aanvraag op 4 april 2012 en op 4 september 2012.

1.2. Op 11 mei 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“K., S. (R.R.: 087121153873)

nationaliteit: Russische Federatie

geboren te Nozhaj-Yurt op 11.12.1987

adres: (...)

+ wettelijke vertegenwoordiger van:

A., T.-A. geboren op 12.02.2005

ook gekend als: A., T.-A. geboren op 11.02.2005

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt ten bewijze van haar identiteit een ‘Reentry Certificate to the Russian Federation’ voor (volgens de advocaat een attest van staatsburgerschap van de Russische Federatie, afgeleverd door de Russische autoriteiten, meer bepaald een attest van terugkeer naar de Russische Federatie waarmee betrokkene en haar zoon naar Rusland zouden zijn teruggekeerd in 2008).

Dit document kan niet aanzien worden als een door onze dienst aanvaard identiteitsdocument daar dit document geen internationaal erkend paspoort, geen gelijkwaardige reistitel of geen identiteitskaart uitmaakt. De omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt namelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van deze aanvraag niet vervuld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van de zorgvuldigheidsplicht. Verder verwijt zij het bestuur een kennelijke appreciatiefout en machtsoverschrijding.

De verzoekende partij licht het enig middel als volgt toe:

“Eerste en enige middel : Kennelijke appreciatiefout, machtsoverschrijding en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, waaronder het algemeen beginsel volgens welk de overheid gehouden is om uitspraak te doen rekening houdende met alle elementen van de zaak

1.

Overwegende dat de bestreden beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis als volgt is gemotiveerd:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt ten bewijze van haar identiteit een “Reentry Certificate to the Russian Federation” voor (volgens de advocaat een attest van staatsburgerschap van de Russische Federatie, afgeleverd door de Russische autoriteiten, meer bepaald een attest van terugkeer naar de Russische Federatie waarmee betrokkene en haar zoon naar Rusland zouden zijn teruggekeerd in 2008).

Dit document kan niet aanzien worden als een door onze dienst aanvaard identiteitsdocument daar dit document geen internationaal paspoort, geen gelijkwaardige reistitel of geen identiteitskaart uitmaakt. De omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt namelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van deze aanvraag niet vervuld.”

Overwegende dat artikel 9bis §1 als volgt luidt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]1;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

Dat de aangehaalde bepaling dus een identiteitsdocument vereist. Dat deze bepaling geen opsomming bevat van de identiteitsdocumenten die aanvaard zijn voor de ontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis.

Dat de omzendbrief van 21 juni 2007 bepaalt in punt M2, C, b):

“Identiteitsdocument of vrijstelling

Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. (5) Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn.”

Dat een gelijkgestelde reistitel aan een internationaal erkend paspoort dus een geldig identiteitsdocument is in het kader van een aanvraag 9bis;

Dat Uw Raad heeft geoordeeld in een arrest nr. 193 196 van 10 december 2012 :

“De Raad wijst erop dat uit de voorbereidende werken van de wet waarbij artikel 9bis in de Vreemdelingenwet wordt ingevoerd (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33) blijkt dat onder identiteitsdocument in de zin van voormelde bepaling “een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel” bedoeld wordt en dat een doorlaatbewijs een gelijkgestelde reistitel is. Een dergelijk document moet een vreemdeling immers toelaten om, bij gebreke aan een paspoort, de grenzen te overschrijden teneinde terug te keren naar zijn land van herkomst, wat impliceert dat het, net zoals een paspoort, alle noodzakelijke identiteitsgegevens dient te bevatten en moet toelaten vast te stellen dat de houder van het document en de persoon op wie het document betrekking heeft één en dezelfde persoon zijn.”

Dat het document neergelegd bij het indienen van de aanvraag 9bis exact dezelfde kenmerken vertoont als een doorlaatbewijs: met haar Reentry Certificate heeft de eiseres kunnen reizen naar Rusland, het bevat alle identiteitsgegevens, en laat toe om vast te stellen dat de houder van het document en de persoon op wie het document betrekking heeft één en dezelfde persoon zijn;

Dat de bestreden beslissing, door te oordelen dat de eiseres geen identiteitsdocument zou hebben neergelegd, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt;

Dat de eiseres geen verschoning voor de afwezigheid van een identiteitsstuk moest voorstellen gezien ze een identiteitsstuk heeft neergelegd die voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis en ze in beschikking is van een binnenlands Russisch paspoort (stuk 3), dat ze ondermeer heeft neergelegd bij het indienen van haar asielaanvraag. Dat ze dit paspoort niet heeft neergelegd gezien haar Reentry Certificate een identiteitsbewijs vormt dat als afdoende moet worden beschouwd;

Dat de bestreden beslissing daarenboven niet motiveert waarom dit niet het geval zou zijn;

Dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn;

Dat de bestreden beslissing dus de plicht had om te motiveren waarom het neergelegd document niet kan worden gelijkgesteld aan een paspoort en zich niet kon beperken tot te zeggen dat "Dit document kan niet aanzien worden als een door onze dienst aanvaard identiteitsdocument daar dit document geen internationaal paspoort, geen gelijkwaardige reistitel of geen identiteitskaart uitmaakt.";

Dat Uw Raad heeft geoordeeld in een arrest nr. 34317 van 18 november 2009 dat:

"Dans de telles circonstances, compte tenu de la ratio legis de l'article 9 bis, rappelée supra, selon laquelle une demande doit être déclarée irrecevable « si l'identité d'une personne est incertaine. Il convient d'éviter que les titres de séjour servent à régulariser l'imprécision (voulue) relative à l'identité », le Conseil estime que la partie défenderesse ne pouvait se borner à rejeter le document produit par la partie requérante au seul motif que les documents produits « ne sont en rien assimilables aux documents repris dans la circulaire du 21/06/2007 » mais devait expliquer les raisons pour lesquelles l'identité de l'intéressé demeurait incertaine ou imprécise malgré la production dudit document, en sorte que sa demande devait être déclarée irrecevable.

Il en résulte que la partie défenderesse a insuffisamment motivé sa décision et n'a dès lors pas satisfait à son obligation de motivation."

Dat, op dezelfde manier als in de beslissing waarover het bovenvermeld arrest betrekking heeft, de bestreden beslissing de formele en materiële motiveringsplicht schendt;"

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekende partij voert in een enig middel volgende zaken aan: kennelijke appreciatiefout, machtsoverschrijding, schending van de materiële en formele motiveringsplicht, schending van de artikels 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, schending van de zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel volgens hetwelk de overheid gehouden is uitspraak te doen rekening houdende met alle elementen van de zaak.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden.

Verzoekende partij stelt dat de gemachtigde ten onrechte het bij de aanvraag voorgelegde identiteitsdocument, een re-entry certificate, niet heeft aanvaard als "gelijkgestelde reistitel" en merkt bovendien op dat verzoekende partij beschikt over een binnenlands paspoort dat bij de asielaanvraag werd voorgelegd.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat het gegeven dat zij bij de meest recente asielaanvraag een kopij van een binnenlands paspoort heeft voorgelegd, zou moeten volstaan.

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, bepaalt immers uitdrukkelijk dat de aanvraag onontvankelijk is "wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld".

Naar deze omzendbrief wordt ook uitdrukkelijk verwezen in de motieven van de bestreden beslissing.

Het staat vast dat een verzoekende partij die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het identiteitsdocument, dan wel de motivering die hem hiervan vrijstelt bij zijn aanvraag dient te voegen. De bewijslast op het

ogenblik van het indienen van de aanvraag, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Het voorgelegde re-entry document is bovendien een document dat slechts een zeer beperkte geldigheidsduur had en enkel diende om de Russische Federatie terug binnen te komen.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaarde omwille van het niet voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook onderzocht in het kader van deze bepaling.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...) - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

In de bestreden beslissing oordeelde de verwerende partij dat aan de tweede voorwaarde niet zou voldaan zijn.

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”*

Daarnaast wordt in de Memorie van Toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen doen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag volgens de verwerende partij niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de aanvraag van 9 augustus 2011 van de verzoekende partij, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de raadsman van de verzoekende partij in verband met het identiteitsdocument het volgende vermeldt:

“Mijn cliënte legt een kopie neer van een attest van staatsburgerschap van de Russische Federatie, waar al haar identiteitsgegevens op staan vermeld, samen met een foto van haar zelf en haar zontje (stuk 1). Gezien dit attest al haar identiteitsgegevens en die van haar zontje bevat, en eveneens toelaat om een fysieke band te leggen tussen hun zelf en dit document, moet dit als een voldoende identiteitsdocument worden beschouwd. Het gaat om een attest afgeleverd door de Russische autoriteiten en het is een attest van terugkeer naar de Russische Federatie, waarmee mijn cliënte en haar zontje zijn teruggekeerd naar Rusland in 2008, zodat er geen twijfel kan bestaan over de authenticiteit van dit document. Er heeft trouwens nooit twijfel bestaan over de identiteit van mijn cliënte, omdat zij ook op legale wijze eens is teruggekeerd naar Rusland in 2008 met behulp van de

Internationale Organisatie voor Migratie. De identiteit van mijn cliënte is dus op afdoende wijze aangetoond.”

De “kopie van een attest van staatsburgerschap van de Russische Federatie” waarvan sprake, bevindt zich eveneens in het administratief dossier. De verwerende partij betwist overigens niet dat dit stuk werd neergelegd bij de aanvraag.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing als volgt omtrent het voorgelegde document:

“Betrokkene legt ten bewijze van haar identiteit een ‘Reentry Certificate to the Russian Federation’ voor (...). Dit document kan niet aanzien worden als een door onze dienst aanvaard identiteitsdocument daar dit document geen internationaal erkend paspoort, geen gelijkwaardige reistitel of geen identiteitskaart uitmaakt. De omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt namelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.”

In casu wordt niet betwist dat er geen identiteitskaart of internationaal erkend paspoort werd neergelegd. De verzoekende partij stelt evenwel dat het “reentry document” een gelijkgestelde reistitel is en aldus aanvaard dient te worden als een bewijs van haar identiteit.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij omtrent het betreffende stuk enkel en alleen motiveert dat het voorgelegde stuk volgens haar geen internationaal paspoort, geen gelijkwaardige reistitel of geen identiteitskaart uitmaakt, zonder daarbij te preciseren op grond waarvan zij tot deze vaststelling komt. De Raad acht dit kennelijk onredelijk. Zoals blijkt uit de voorbereidende werkzaamheden blijkt dat onder identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ook een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel bedoeld wordt. De verzoekende partij legt een “Reentry certificate” neer dat haar en haar kind toelaat om, bij gebreke aan paspoort, de grenzen te overschrijden en terug te keren naar haar land van herkomst. Dit document omvat naast de identiteitsgegevens van de verzoekende partij, ook een foto van de verzoekende partij en van haar kind en vermeldt uitdrukkelijk “the holder of this certificate is a citizen of the Russian Federation” (vrije vertaling: de houder van dit certificaat is een Russisch Staatsburger) en het document is een officieel document uitgevaardigd door de Russische autoriteiten. De Raad ziet dan ook niet in, hoe in casu, de identiteit van de verzoekende partij kan worden betwist.

In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij omtrent dit punt dat het voorgelegde re-entry document een document is dat slechts een zeer beperkte geldigheidsduur had en enkel diende om de Russische Federatie terug binnen te komen. Niettegenstaande dit een a posteriori motivering is dient te worden aangestipt dat uit de omzendbrief van 21 juni 2007, waarnaar de verwerende partij ook verwijst, blijkt dat het niet vereist is dat de documenten nog geldig zijn. Het enkele feit dat het document slechts toelaat om de Russische Federatie terug binnen te komen is niet relevant voor het bepalen van de identiteit van de persoon.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk heeft gemaakt en dat zij aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU